

Gábor Miklós utca-avató Zalaegerszegen

Július első napján hangulatos ünnepség keretében nevezték el a Kossuth-díjas színésze, a város szülöttéről az egyik belvárosi, a szülői háztól nem messze lévő utcát. Az ünnepségen Gyutai Csaba köszöntötte a résztvevőket, többek közt a Hevesi Sándor Színház tagjait. Majd Gábor Júlia könyvtáros, szerkesztő emlékezett édesapjára, a zalaegerszegi kötődésekre, élményekre.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!
Kedves Zalaegerszegiek!

Gábor Júlia
és **Gyutai Csaba**
polgármester
az utca-avatón
virágot
helyeznek
el **Gábor Miklós**
emléktáblájánál

Amikor egy gyerek megkérdezi a felnőtteket, hogy napközben, amikor ő óvodában, iskolában van, mit csinálnak a szülei, azt a választ kapja: dolgoznak. A mi családjunkban nem ez volt a helyzet. Amikor a két nagymamámtól azt tudakoltam, mit csinál apu, anyu napközben vagy este, azt válaszolták: játszik. Az én apukám játészó, játékos felnőtt volt. De hogyan, mikor született benne a játékszenvedély? Elvárásolt világ, gonosz és elsöprő szenvedélyek, móka, kacagás; amerikai burleszkek, western filmek cowboy és indián hősei, nagy fekete szemű, szenvedő szőke szépségek; elesett kisemberek csetlés-botlása, minden akadályt legyőző, diadalmaskodó hősök. Ebben a világban nőtt fel apukám gyerekkorában. A mozi, amelyek karzatán az első lépéseket tette, egész életére megigézte, rabul ejtette. Először a

zalaegerszegi, majd a székesfehérvári ház kertjében épített magának lepedőből indián wigwamot, akkor az ifjú indián harcos fejdíszét még édesanyja varrta tyúktollakból. De a játékban, mint tudjuk, a képzelet legalább annyira fontos szerepet játszik, mint a valódi kellékek.

Felnőtt korát, élete nagy részét apukám Budapesten töltötte, én pedig ott születtem, tősgyökös pesti vagyok. Azt vettem észre, hogy amikor az országban utazgatunk, engem sem a „zordon Kápatoknak vadregényes tája”, sem az Alföld sík vidéke nem nyűgöz le. Akkor dobban meg a szívem, amikor szelíd dombos tájakban gyönyörködöm. Elgondolkodtam, vajon miért van így. Természetesen megint a gyerekkor adja meg a választ. Ahogy apukám életét meghatározta

a gyerekkori mozi élmény, rám meg hatott apu lelkesedése a szelíd pannon táj iránt. Mindig úgy beszélt magáról: én vidéki fiú vagyok.

Amikor visszatért szülővárosába, Egerszegre, hogy eljuttassa Az ember tragédiája Luciferét, anyuval eljöttünk megnézni az előadást. Apu egészen megfiatalodott, ahogy végigvezetett minket a városon és boldogan mutatta meg gyerekkor fontos helyszíneit: a még ma is álló szülőházat, apai nagyszülei házát, a zsinagógát, a mozi helyét. És arról beszélt, hogy hiába az elmúlt évtizedek, ő itt otthonosan érzi magát. Számomra is emlékezetes maradt az a sétálás, mesélős nap.

Közhely, hogy a színészet a könnyen múlandó művészetek közé tartozik. Nem gondolom, hogy egy utcanév felidézi vagy megőrzi egy színész személyiségét, de talán még emlékét sem. Akik évek, évtizedek múlva végigsétálnak ezen az utcán, esetleg itt adnak egymásnak randevút, talán nem fogják tudni, kiről nevezték el az utcát. Nem baj, mert mégis a városuk, az otthonuk részlet lesz a Gábor Miklós utca.

Apukám özvegye, Vass Éva nagyon sajnálja, hogy egészségi állapota miatt nem tud itt lenni, de azt üzeni, hogy lélekben velünk van. Az ő nevében is köszönetet mondok a város lakóinak, a színháznak, hogy ébren tartják édesapám emlékét. Hálásan köszönöm az Együtt Zalaegerszegért Egyesületnek az utcanévadás gondolatát, és mindenekelőtt

Dr. Kocsis Gyula elnök úrnak, hogy lelkesen és kitartóan fáradozott azért, hogy édesapám nevét utcanévtábla őrizzé Zalaegerszegen.

Köszönöm.

Örülök, hogy apukám hazatalált.

Gábor Júlia

Zalaegerszeg, Gábor Miklós utca, 2013. július 1.

**Oláh Máttyás
László:**
Communio
gipsz
2002